

ANNA LARISSA ARAZ
EDA ASLAN
TUTKU BULUTBEYAZ
BARAN ÇAĞINLI
GÜNIŞİĞİ CİHANGİR
BİLGEHAN ERSOY
HİLAL GÜLER
EMRE MEYDAN
MUSTAFA ÖZBAKIR
FURKAN ÖZTEKİN
KIVILCIM HARİKA SEYDİM
HAZAL ÜNSAL
MERVE ÜSTÜNALP

15 TEMMUZ/JULY – 15 AĞUSTOS/AUGUST 2016

ZILBERMANGALLERY
I S T A N B U L | B E R L I N

Genç Yeni Farklı 7

Gençlik olgusu, genç sanatçı meselesi üzerine yıllardır (popüler kültürün en verimli tüketim aracı olarak) konuşuluyor. Yarışma jürisini kurmak üzere davet edildiğimde ilk olarak 'gençlik' vurgusuna, sonra 'yeni' ve 'farklı' kavramlarına takılmıştım. Sonra takıntımı unuttum. Hele jüri süresi boyunca aklıma bile gelmedi desem yeridir. Şimdi ise yazı yazmak için oturup şöyle bir araştırdığımda karşıma çıkan gençlik vurgusu yapan sanat yarışmalarının çokluğu karşında şaşırmasam da bir düşündüm.

En iyi niyetli okumayla genç sanatçının önünü açmak diye nitelendirilecek tonlarca yarışma ile karşılaştım. Öte yandan sırf jürisinde bulunduğum için kutsamak zorunda olmadığım ama niyeti güzel olanlarından bir tanesinin (GYF) sürecinden geçtiğimizi belirtmek isterim.

Günümüz küresel sanat ortamı bienal, küratör, genç sanatçı, galeri, galerici, fuar, büyük sanat kurumları vs. her birinin beklentileri var. Her ne kadar birbirlerine eklemenseler de ortak bir beklentiden söz edebilir miyiz? Bu beklenti iyi sanattan ziyade 'öğrenilmiş sanat' ile sonuçlanıyor sanki. Öğrenilmiş sanattan kastım sanatın bir formülü varmış, verili şablona gereken veriler yerleştirilirse gereken sonuca varılmış gibi bir şey. Sanat yarışmalarının bu şablonun bir bölümünü oluşturduğuna şüphe yok. Bu coğrafyada ilk sanat yarışmaları 1930'ların sonlarında görülen Devlet Resim Heykel sergileri ile başlıyor. Ulus devletin 'efendi bir sanata' ihtiyacı olduğuna da şüphe yok. O günlerde batı menşeli bu sanat ancak devlet eliyle inşa edilebilir. Devlet Resim Heykel yarışmaları da uzun yıllar bu inşaya katkıda bulunur. Genç sanatı desteklemez ama gençliğin himaye edilmesi fikri yaygındır.

Mesela; Güzel Sanatlar Akademisi'nin ilk yıllarında ithal hocalarımız dan Leopold Levi ile 'Ar' dergisinde (s.3,1937) yapılan bir söyleşide Levi sanat gençliği üzerine konuşmuş ve devlet eliyle inşa edilen ilerici, yenilikçi, gençlik programı kapsamında gençliğin himayesi ve sanata iştiraki için: 'Yirmi otuz sanatkâra her sene bir kaç resim sipariş etmekle bu iş halledilebilir' demiştir. Kuşkusuz bu alıntı o günün gençliğe bakış açısını anlatmak için yapılmıştır ve o günün koşulları içerisinde değerlendirilmelidir.

Cumhuriyetin ilk yıllarından beri gençliğe hitap edilmiş ve gençlik için yapılacaklar listesi hazırlanmıştır. Bugün hala internette dolaşırsanız, kimisi latife ile kimisi çok ciddi biçimde hazırlanmış gençler için yapılması gerekenleri sıralayan bir sürü liste bulabilirsiniz. Gençlik geçmişte olduğu gibi bugün de iktidar-devlet aygıtı içerisinde manipüle edilebilir bir güç kaynağı olmuş. Eğitim de bu işin bir parçası. Bugünün eğitilmiş insanı rekabeti kemiklerinde hissetmezse kendisini başarılı hissedemez halde. Yarışmalar masum kalıyor gündelik hayatın veya hayatta kalmanın rekabeti karşısında. Rekabet fikri ise gençlik tüketiminin temelinde yer alıyor. Gençliğe idoller biçmek geçer akçe fakat bugünün idolleri fazla yaşamıyor. Her gün yerine yenileri inşa ediliyor.

Galerilerin durumu da farklı değil. Geçmişte galeriler devlet ve akademinin denetiminden biraz daha bağımsız alanlar olmuşlar. En azından dünya ölçeğinde öyle olmuş. Türkiye’de ise uzun yıllar Akademi’den beslendikten sonra, devlet elinden özele geçiş, özerk alanların yaratımı hem sert olmuş hem de çok sesli olmamiş. Sanki birinden diğerine aktarılan iktidar şurubu gibi. Süreçte tonlarca irili ufaklı galerinin açılıp kapanması, sürekliliğin inşa edilememesi, kopukluk, paralel evrenler şeklinde devam etmiş, etmekte.

Sanat yarışmalarının kendini göstermek, kendine alan açmak isteyen insana fırsat sunduğu doğrudur. Genç insana en azından kabul görmüş bir alanda (galeride) kamuya açılma deneyimi yaşatmaktadır. Günümüz galerisinin rolü sadece satmak ve kar elde etmek değil, varlığını korumak için kendini kabul ettirmek ve alanını genişletmek zorundadır. Bu yüzden yarışmalara da cazip önerilere de ihtiyaç var ve bu cazibenin büyük bir kısmını ise gençliğe hitabe oluşturuyor. Bu hitap devlet mekanizmasından farklı bir hitap gibi. Bu coğrafyada daha zgrlk ve açık görünüyor. Tuhaf bir biçimde özel sektörden gelen hafif bir esinti ile rahatlıyoruz artık. Galeriler içine girilmesi zor, olabildiğince seçkinci heybetli sanat kurumlarından daha sevimli görünmeye başladı gözümüze. Daha insani boyutlarda hafifçe kendi yağında kavru lan, kendi fikrini taşıyan, alanını kollayan kollamaya çalışan bu beyaz küpler nasıl oldu da sevimli hale gelmeye başladılar?

Galeriler yarışmalar veya daha başka projelerle kapılarını açtıklarında, küresel sanat sistemi içerisinde kk alanlar olarak büyük kurumların yanında daha masum görünen niyete bağlı kamusal alanlar olabilirler.

Bu yarışmanın jüri sürecinde yukarıda dert edinilen bir çok kavram konu bile edilmedi. Genç sanatçıya fırsat verme noktası çoktan geçilmişti. O fırsat zaten vardı. Bizleri, sunulan işin incelittiği düşünce, dönüştürdüğü materyal ve sürecini algılamak ilgilendirdi. Sanatçının yaşadığı, deneyimlediği süreçle kontak kurabildiğimiz ve ona yaklaşabildiğimiz sürece tartıştık ve onayladık. Sanat sadece edebi bir düzeyde yer almıyor. Yaşamsal deneyimlerle i içe geçmiş halde. Kendi deneyimini yaşayan yaşatabilen, ekinmeyenlerle karşılaşmak istedik. Galeriye de sürece dahil ederek.

Gülçin Aksoy

Haziran 2016

Young Fresh Different 7

The notions of youth and the young artist have been discussed extensively for years (as the most productive means of consumption in popular culture). When I was invited to be a member of the jury, I was sort of obsessed about the emphasis on “youth” and subsequently about the notions of “new” and “different.” Once I got over my obsession, I can even say that I didn’t even think about it during the process of the jury. Now when I sit down to write and do a bit of cursory research, I wasn’t surprised by the high number of art competitions that focus on the young; this result did make me think though.

I encountered a lot of competitions that were set up to pave the way for the young artist if we are to interpret this phenomenon from an optimistic perspective. I’d like to remark that I was involved in the process of Young Fresh and Different, one of these competitions with good intentions—although I’m aware that I don’t need to bless this competition just because I was in the jury.

In today’s global art world, the biennials, curators, young artists, galleries, gallerists, fairs, big art institutions etc. all have expectations. Although these all are added on to each other, could we talk about a shared expectation?

It appears that this expectation is more about “learned art” rather than good art. What I mean by learned art is art that is made as if there is a formula for art, as if the needed result would be reached if all the data is placed in a predetermined schema. Needless to say, art competitions constitute a part of this schema. The first competitions in Turkey began at the end of the 1930s with the State Painting and Sculpture exhibitions. The nation-state of course needs “proper art.” At the time, this Western art could only be built with the help of the state. The State Painting and Sculpture competitions contribute to this construction for years. They do not necessarily support young art, but the idea of preserving the young is still widespread.

For instance, in the first few years of the Fine Arts Academy, one of our imported teachers, Leopold Levi, was interviewed for “Ar” magazine (pg. 3, 1937). Levi talked about the young in the arts and in order for the protection and inclusion of the young in the arts, a progressive innovative youth programme could be implemented. “This problem could be resolved by commissioning a few paintings from twenty-thirty artists every year.” Needless to say, this quotation is placed here to portray the perspective on the young at the time and to consider this within the conditions at the time.

From the founding of the republic, the appeal was made to the youth and a list of things to do for the young was constructed. If you surf on the Internet today, you’ll find many such lists of what the young has to do to, some of them jokingly, some of them quite seriously. Today, the youth is a source of power that can be manipulated within the mechanism of the power-state as it was in the past. Education is a part of this too. If today’s educated individual does not feel the competition in their bones, they would not consider themselves successful. The idea of competition is at the root of the consumption of the

youth. Creating idols for the youth is still valid today, but today's idols don't survive for long. New ones are constructed every day.

The galleries are no different. In the past, galleries were more independent areas in comparison to the state and the academy. Or rather, this was the case on a global scale. In Turkey, however, galleries fed on the Academy for a long time; the transition from the state to the private, the production of an autonomous space was both harsh and not pluralistic. It is as if there is a syrup of power that went from one to the other. The opening and closing of numerous galleries of various scales, the inability to construct sustainability, the disconnect, the parallel universes continued and they still exist today.

It is true that art competitions offer opportunities for the individual who would like to present themselves, who would like to open up a space for themselves. They offer young people the experience of being opened up to the public in a public accepted space (the gallery). Today's gallery is not only a space to sell works and to make a profit, but also a space that needs to have itself affirmed and to expand in order to be able to survive. So there is a need both for competitions and for alluring offers and this allure is largely directed to young artists. This appeal seems to be different than that of the government's mechanisms. Within the framework of this geography, it appears more liberal and open. In a peculiar way, we are relieved by a light breeze emerging from the direction of the private sector. Galleries appear to be more amiable than the hard to enter, elitist, monumental art institutions. How come these white cubes who try to survive on their own on more humane scales, carrying through their own ideas, protecting their own territories, or trying to at least, become more amiable?

Galleries, when they open their doors to competitions or other such projects, they can potentially become relatively more innocent, public spaces as they are smaller agents within the global art system, in comparison to the large institutions.

During the jury process of this competition, many of the problematized notions that were mentioned above did not become issues. We were way past the point of offering an opportunity for young artists. That opportunity already existed. We were concerned more with the thought presented by the work, the material it transformed and the perception of the process. We discussed and affirmed the process that the artist lived through, experienced in a way that we could make contact with it, that we could approach it. Art does not only exist on a literary level. It is intertwined with vital experiences. We wanted to encounter people who were able to experience their own experiences, make others experience them, who were not shy to do so, all the while including the gallery in the process.

Gülçin Aksoy
June 2016

Anna Larissa Araz | 1990, İstanbul

Anna Larissa Araz kimi zaman yazı, video, ses gibi farklı alanlarda eser üretmekle beraber, sanat pratiğinin odağında fotoğraf olan genç bir sanatçı. Toplumsal hafızaya dahil edilen veya edilmeyen tarih, kimlik, anı ve aidiyete dair konuları kişisel bir yaklaşımla inceliyor. Bu kişiselleştirme, yaşadığı coğrafyanın birkaç azınlık halkının birleşeni bir aileye mensup olmasıyla birebir ilgili. Bir çoğumuzun hala kendine defaatle sorduğu –ya da artık sormadığı–; yanıtlarını tarihin yazmadığı sorular, Araz için varoluşsal bir araştırmanın ana hatları.

Aidiyet serisi, sanatçının kendi çevresi üzerinden, dünyanın bu öğütücü, yok edici talan ve gasp çıkmazı içinde, azınlıkta olan her insanı temsil eden özel anları belgeliyor. Araz, azınlık olgusuna hem içeriden hem dışarıdan bir bakış sunarken, kendisini ve ailesini anlatıyor.

Anna Larissa Araz New York Üniversitesi'nde (NYU) Medya, İletişim ve Kültür üzerine başladığı eğitimini, Koç Üniversitesi'nin Medya ve Görsel Sanatlar ve Sosyoloji bölümünde tamamladı. İşleri Pera Müzesi, Sismenagro Megaro, Mixer, Mamut Art Project 2016 ve Koç Üniversitesi gibi farklı mekanlarda sergilendi.

Anna Larissa Araz is a young artist whose practice focuses on the medium of photography; she produces works in a variety of media including text, video, and sound. She looks at the topics of history, identity, memory, and belonging that are included or not included in social memory through a personal viewpoint. This personalization is related to her belonging to a family that combines a few different minorities of the geography she lives in. The questions that are not answered by history that we repeatedly ask ourselves—or not any more—, are the main threads of an existential research for Araz.

The *Belongings* Series documents private moments that represent everybody who is a minority within the dead-end of this destructive, plundering, extorting, grinding world. Araz's perspective is that of both an insider and an outsider, narrating herself and her family.

Anna Larissa Araz started her education at the Media, Communication, and Culture department at New York University (NYU) and completed her degree at the Media and Visual Arts and Sociology Department of Koç University. Her works have been exhibited at various spaces including Pera Museum, Sismenagro Megaro, Mixer, Mamut Art Project 2016 and Koç University.

Aidiyet Serisinden/From the series Belongings, 2008 - 2014

Hahnemühle mat fibre kağıt üzerine pigment baskı/Pigment print on Hahnemühle matt fibre paper
52,5x72 cm, Ed. 3+1 A.P.

Eda Aslan | 1993, İstanbul

Eda Aslan çalışmalarını iktidar, mekan ve kolektif bellek gibi kavramlar üzerinden kurgulamaktadır. Sanatçı, bu durumu "Benjamin'in tarih meleşinden referansla; yaşadığım şimdi ve geçmiş arasındaki bağlantı, belirli anlatılar ve tanıklık durumu üzerine kurulu" olarak ifade etmektedir. Bu anlatılar ve tanıklıkları araçsallaştırarak eksilen, kaybolan ve kenara itilenin vurgusunu merkeze taşımayı amaçlamaktadır.

Geçmiş ve şimdi arasındaki bu gergin hatta oluşan yırtıklar, delikler ve olay anı tıpkı Benjamin'in Tarihsel Materyalist'inin yaptığı gibi kırılma anının rezerve edilmesini gerekli kılmaktadır. Arkaik olanın izini sürmek, keşfe çıkmak, süreçle birlikte her türlü dökümantasyonun, fotoğrafın ve belgenin izini sürmek, bir kent arkeoloğu gibi verileri istifleyip çoğaltmak, sanatçının sanatsal pratiği bağlamında izlediği yöntemleri oluşturmaktadır. Boşluk kayıptır, travmadır, hatırlamanın kendisidir. Sanatçı da iktidarın doldurduğu boşlukların, yalıtıldığı ve gerçeklikten kopardığı "şeylere" temas ederek sağaltmadan olduğu gibi eksilenin peşine düşmektedir.

Eda Aslan Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde lisans eğitimine devam etmektedir. İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Eda Aslan constructs her works on the notions of power, space, and collective memory. "In reference to Benjamin's history angel, [this situation] is based on the connection between my present and the past, specific narratives, and the state of witnessing," says the artist. These narratives and testaments are utilized to place at the center once again the diminished, the lost, and the marginalized.

These tensions, even tears and holes, between the past and the present and the time of the incident necessitate a moment of breaking, just like what Benjamin does in his historical materialism. Tracing the archaic, discovering, tracing every document and photograph in the process, organizing and multiplying the data like an urban archaeologist, is the artist's methodology in her practice. A gap is a loss, a trauma; it is remembering itself. The artist goes after the gaps that the power structures try to fill, to isolate, and to remove from reality, touching "things."

Eda Aslan is still an undergraduate student at the Sculpture Department of Marmara University Fine Arts Faculty. She lives and works in İstanbul.

Kelebek Korse, 2015
Enstalasyon: karışık teknik/Installation: mixed media,
170x250x200 cm

Tutku Bulutbeyaz | 1986, Adana

Tutku Bulutbeyaz'ın *İşgal* isimli serisinin temelinde, insanlığın büyük bir kısmının ortak birikimleriyle oluşmuş günümüz dünya kültürünün yağmayı ve talanı olumlaması/güzellemesi eğilimi yatıyor. Batı medeniyetinin Rönesans'tan beri kendisini tanımlarken referans verdiği kendi imajı, akademiler ve onların arşivlenmesi ile oluşan müzelerden geliyor. Eserlere toz konsa manşet haber olan, en vazgeçilmez ve en dokunulmaz kurumlar hala müzeler. Ancak aynı medeniyet kendisi dışındaki herhangi bir kültür birikimine oldukça kayıtsız ve hoyrat. (2003'te Irak'ın işgalinde ve en son Suriye iç savaşında görüldüğü gibi). Sanatçının *İşgal* serisi bu anlamda sembolik bir yüzleştirme görevi yapıyor.

Tutku Bulutbeyaz lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde tamamlamıştır. İllüstrasyon ve çizimleri pek çok dergi ve fanzinde yer almıştır. Sanatçının eserleri *Süpermarket* (Galeri Artist Lab, 2013) ve *Kablolu T.V.* (Tilki Galeri, 2016) isimli kişisel sergilerinin yanında çeşitli karma sergilerde yer almıştır. İstanbul'da yaşayıp çalışmaktadır.

The foundation of Tutku Bulutbeyaz's *Invasion* series is the tendency to affirm and to beautify looting and plundering of the world's culture, formed by the shared accumulation of people over centuries. Western civilization's image of itself is based on the museums formed by academies and their archiving since the Renaissance. These museums are institutions where even dust on a work would make headlines. The same civilization is quite rough and indifferent when faced with any other civilization's culture. (For example, the invasion of Iraq in 2003 and most recently, the civil war in Syria) *Invasion* series functions as a symbolic confrontation in this sense.

Tutku Bulutbeyaz received his undergraduated degree from Hacettepe University Fine Arts Faculty Painting Department. His illustrations and drawings have been featured in many magazines and fanzines. The artist's works were featured in his solo exhibitions *Supermarket* (Galeri Artist Lab 2013) and *Cable TV* (Tilki Galeri, 2016), as well as various group exhibitions. He lives and works in Istanbul.

Gustave Caillebotte Resminin İşgali
Invasion of Gustave Caillebotte's Painting, 2016
Dijital kolaj/Digital collage, 31x41,5 cm
Ed. 3+1 A.P.

Baran Çağınlı | 1990, İstanbul

“Oğul”

Bu oyun bir annenin 25 yıllık bekleyişidir. Unutulmuş kelimelerle, unutulmayan bir yüzü, yıllardır görüntüler arasında aramasıdır. Çünkü biliyordur ki aynı unutulan kelimeler gibi, 'oğul'un adı da kendisinden sonra unutulacaktır.

Baran Çağınlı'nın çalışmalarında yer alan çoğu nesne ve insan, bir olay için tanık konumundadır. Sivil kavramını devletlerin politikaları bağlamında, tanıklıklar üzerinden kurgulayarak çalışmalarına dahil etmektedir.

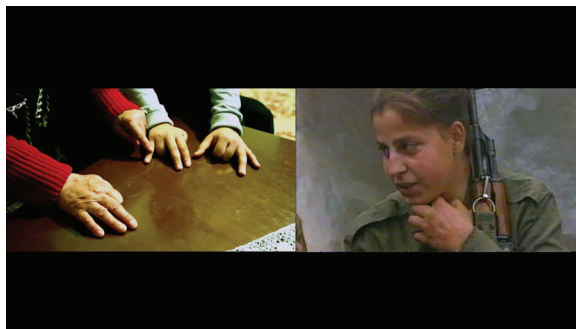
Sanatçı lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde tamamladıktan sonra aynı bölümde yüksek lisans eğitimine başlamıştır. Politik sanat üzerine yaptığı çalışmalar kapsamında sanatçı konuk programıyla Rusya'da araştırmalar ve çalışmalarda bulunmuştur. 2015 yılında ESSL Sanat Ödülü'nü kazanmıştır. Ankara'da yaşayıp çalışmaktadır.

“Son”

This play is a mother's 25-year wait. It is her looking for an unforgotten face for years in images using forgotten words. Because she knows that just like forgotten words, her 'son's name will be forgotten after her.

Many of the objects and people in Baran Çağınlı's works are positioned as witnesses. He uses the concept of civilian in his works within the context of state policies, based on testaments.

The artist received his undergraduate degree from the Hacettepe University Fine Arts Faculty Sculpture Department and recently started his graduate studies in the same department. He did an artist's residency in Russia within the scope of his research in political art. He won the ESSL Art Award in 2015. He lives and works in Ankara.

Oğul/Son, 2016
Video, 02'35", loop
Ed. 3+1 A.P.

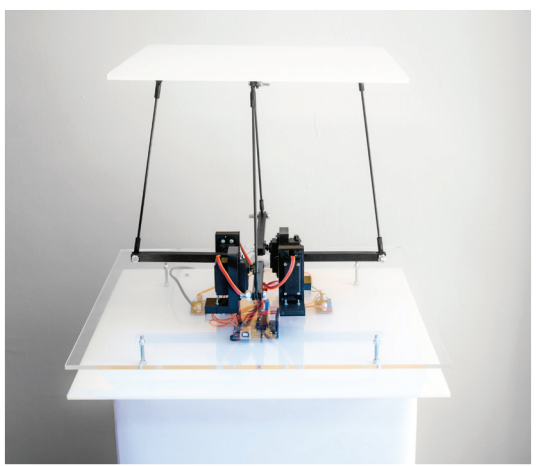
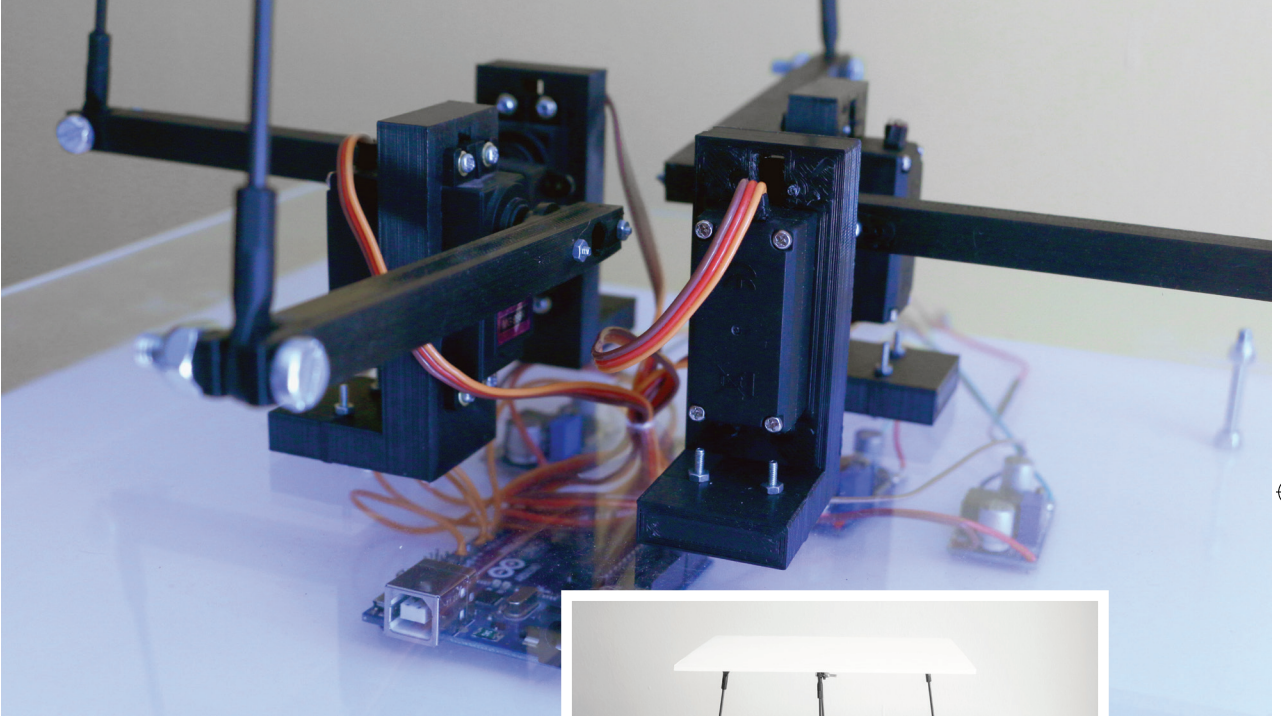
Günişığı Cihangir | 1991, İstanbul

Günişığı Cihangir çalışmalarında genellikle toplumlarca doğal karşılanan olgulara alternatifler yaratmayı ve eleştiriler getirmeyi hedefler. Eserleriyle izleyici arasında sıradan olmayan bir bağ oluşturmak için interaktif ve interdisipliner metotlar üzerine çalışır.

Sanatçı, lisans öğrenimini Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden 2014 yılında mezun olarak tamamlamıştır. Katıldığı karma sergilerden bazıları: *Summary* (Bauhaus Universität-Weimar, Almanya, 2012); *Sınırlar ve Yörüngeler 13* (Siemens Sanat, 2013); *AmberFest 13* (2013). İstanbul'da yaşayıp çalışmaktadır.

Günişığı Cihangir aims to create alternatives to and criticisms of notions that appear natural by society. In order to form a connection that does not exist between the works and the viewer, the artist works with interactive and interdisciplinary methods.

The artist graduated from the Painting Department at Marmara University Fine Arts Faculty in 2014. Group exhibitions include: *Summary* (Bauhaus Universität-Weimar, Almanya, 2012); *Borders and Orbits 13* (Siemens Sanat, 2013); *AmberFest 13* (2013). The artist lives and works in İstanbul.

Dalgalar/Waves, 2016
Kinetik yerleşirme/Kinetic installation,
40x40x40 cm

Bilgehan Ersoy | 1982, Bursa

Bilgehan Ersoy'un resimlerinin temelinde, gördüğü ve etkisinde kaldığı şeylerin hayal gücü ve yaratıcılıkla ayıklanıp, birleştirme ve bir anlatıma dönüştürme yatmakta, bir düşünce ya da imgeden çok gerçek bir şeyle resme başlamaktadır. Sanatçının yalın bir doğa anlatımı olarak tanımlayabileceği *Kapadokya* isimli çalışmada, nesneyi betimlemeksizin kullanılmış renk lekeleriyle iki boyutlu bir yapı oluşturulmuştur. Yüzeydeki saydam renkler, ritmik ve kısa vuruşlarla, resim özünde, dış dünya izleniminin sanatçının iç coşkusuyla birleşmesinden ortaya çıkan bir fırça işidir.

Bilgehan Ersoy 2005 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun oldu. 2011 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Resim Ana Sanat Dalı yüksek lisans programında eğitime başladı ve serigrafi ile gravür uygulama atölyelerinde eğitim gördü. Birçok sergi etkinliğine ve yarışmaya katıldı. Sanatçı İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Bilgehan Ersoy's paintings are based on seeing and being impacted by something that she then sorts through with imagination and creativity, to then combine and transform into a narrative, rather than basing her paintings on an idea or an image. The work *Cappadocia*, which the artist describes as a simple narrative of nature, is a two-dimensional structure formed by color stains, which do not describe the object. The transparent colors on the surface are applied with rhythmic and short strokes, combining the impression of the outside world with an internal enthusiasm.

Bilgehan Ersoy graduated from the Painting Department of Mimar Sinan University Fine Arts Faculty. She started her graduate studies at the Mimar Sinan Fine Arts University Social Sciences Institute Painting Department and she was trained in serigraphy and etching workshops. She participated in various events and competitions. The artist lives and works in Istanbul.

Kapadokya/Cappadocia, 2016
Kağıt üzerine suluboya/Water color on paper
34x43 cm

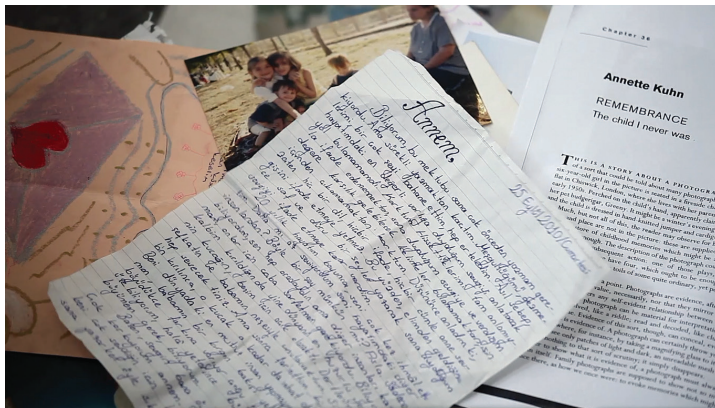
Hilal Güler | 1990, İstanbul

Hilal Güler, son çalışmalarında ağırlıklı olarak nesne ve nesnenin temsiliyle ilgili deneyler yapmaktadır. Çalışma pratiğini "Herhangi bir malzemeyle özel bir bağım ya da malzeme fetişim yok. Bazen medium, malzeme beni fikre götürüyor, bazen ise fikir zaten kendi yöntemini buluyor." olarak ifade eden sanatçının amacı yeni nesnelere üretmek değil, var olan nesnelere, kavramlara, şeylere karşı yeni algılama biçimleri geliştirebilmektir.

Hilal Güler Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun olmuştur. Halen Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde ikinci lisans eğitimine devam etmektedir. Sanatçı İstanbul'da yaşayıp çalışmaktadır.

In her recent works, Hilal Güler has been experimenting with objects and the representation of objects. "I'm not particularly tied to any material or rather, I don't have a material fetish. Sometimes the medium, the material take me to an idea and sometimes the idea finds its own method," says the artist. The artist's goal is not to produce new objects, but rather to develop new ways of perceiving objects, concepts, and things.

Hilal Güler graduated from the Marmara University Communication Faculty Journalism Department. She is currently pursuing her second undergraduate degree in the Fine Arts Faculty Painting Department. The artist lives and works in Istanbul.

Rüzgar/Wind, 2015
Video, 01'39", loop

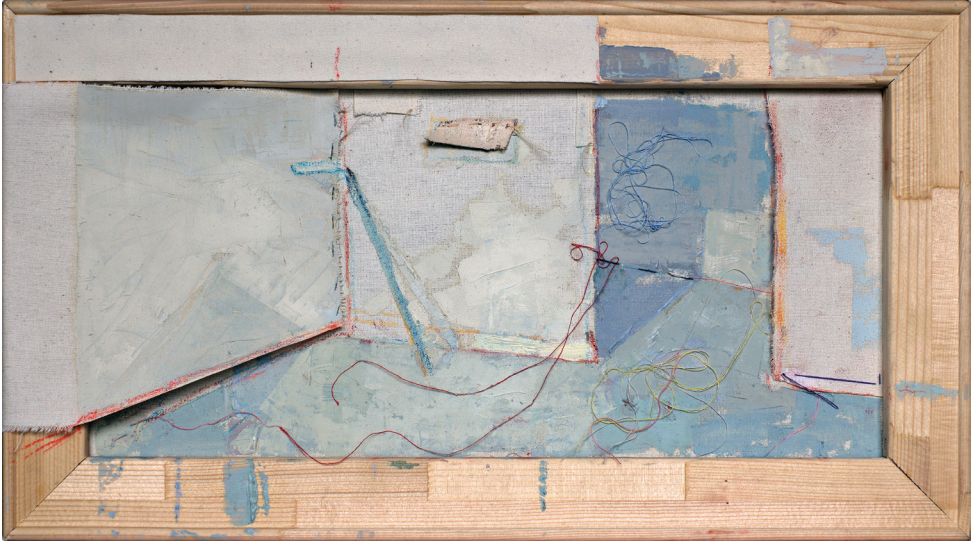
Emre Meydan | 1982, Ankara

Emre Meydan'ın çalışmaları insansız mekânlar betimlemektedir. Kimi zaman içerdiği nesnelere ile insan varlığına dair izler sunan bu çalışmalar, diğer zamanlarda ise boş mekânın kendisini konu edinir. Bez parçalarını şasi üzerine çeşitli şekillerde gererek resmin derinlik yanılgısı ile oynayan Meydan, son dönemde ise üzerine asıldığı duvarla ve kendini çevreleyen sergi mekânı ile ilişkiye giren çalışmalar yapmaktadır.

Emre Meydan 2010 yılında İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun oldu. 2013-2015 arasında Bremen'deki Hochschule für Kunst'de Heike Kati Barath'ın yanında Meisterschüler olarak öğrenim gördü. Şu an KSN sanatçı rezidans programı kapsamında Northeim'da (Almanya) yaşıyor.

Emre Meydan's works depict desolate spaces. They sometimes reveal signs of human existence through the objects they contain; other times they focus on the empty space itself. In addition to experimenting with the perception of depth by stretching pieces of fabric over his frames in various ways, Meydan recently began to create works which establish a relationship to the wall they hang on, or the surrounding gallery room.

Emre Meydan graduated from the Painting Department of Dokuz Eylül University, Faculty of Fine Arts (Izmir) in 2010. Between 2013-2015 he studied as a "Meisterschüler" under Heike Kati Barath at the Hochschule für Kunst in Bremen/Germany. Meydan currently lives in Northeim/Germany as a participant of the KSN artist-in-residence program.

İsimsiz/Untitled, 2014
Yağlı boya, iplik, pastel, kumaş, şasi
Oil, thread, pastel, fabric, stretcher
28x50 cm

Mustafa Özbakır | 1982, Adana

Resim, fotoğraf ve sinema arasındaki ilişkiyi inceleyen Mustafa Özbakır, çalışmalarında özellikle Ingmar Bergman filmlerine yoğunlaşmaktadır. Filmlerden seçmiş olduğu sahneleri, kendi ruhsal durumunu, çevresini ve endişelerini yansıtarak sanat yapıtına dönüştürür. Özbakır bir nevi filmlerden "çeviriler" yapar. Yapıtıyla "gerçeğin" değişmesine ya da yeniden üretilmesine bilinçle katılır. Yalnızlık duygusu, içe kapanıklık, iletişimsizlik, sevgisizlik, bölünmüşlük hissiyatı gibi temaları işleyen sanatçı insana dair acıları, yaşanmışlıkları hissettirmeye çalışır. Özbakır'ın resimlerindeki siyah-beyaz yüzler, bizim onlara dokunmamızı bekler, sanatıyla onları görünür kılar. Resimlerinde fotoğrafın sonsuza dek kopyaladığı şeyi kendi perspektifinden yineleyen sanatçı ifadenin sadeliği içerisinde yeni anlatım olanakları araştırır.

Mustafa Özbakır lisans eğitimini Mersin Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde tamamlamıştır. Eserleri yurt içi ve yurt dışında pek çok karma ve kişisel sergide yer alan sanatçı çalışmalarına serbest olarak devam etmektedir.

Mustafa Özbakır looks at the relationship between painting, photography, and cinema, focusing specifically on the films of Ingmar Bergman. He transforms scenes from films into art works by combining them with his own state of mind, his surroundings and anxieties. Özbakır, in a way, "translates" films. By making his works, he participates in the transformation of "reality" and reproducing it. The artist works with themes of alienation, introversion, lack of communication, lovelessness, dividedness, trying to evoke feelings of pain and experiences of the human existence. The black and white faces in Özbakır's paintings wait to be touched; he makes them visible with his art. The artist repeats what has been eternally copied by the photograph from his own perspective by painting, researching possibilities of new narratives through the simplicity of expression.

Mustafa Özbakır received his undergraduate degree from Mersin University Fine Arts Faculty Painting Department. The artist has participated in various group and solo exhibitions in Turkey and abroad. He continues his work without representation.

Vargtimmen, 2015
El yapımı kağıt üzerine yağlıboya
Oil on handmade paper
56x76 cm

Furkan Öztekin | 1993, Tekirdağ

Furkan Öztekin'in çalışmaları, farklı cinsel kimliklere sahip olan bireylerin toplumla ilişkisine odaklanır. Çalışmaların genelinde bireyin yaratmaya çalıştığı queer dünyanın öznelliği görülür. Savunduğu düşünce biçimlerini ve içinde bulunduğu alanı anti homofobist bir tavır ile yorumlayı hedefler.

Furkan Öztekin lisans eğitimini İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde tamamlamıştır. Katıldığı sergilerden bazıları; *Akbank Günümüz Sanatçıları Ödülü Sergisi* (Akbank Sanat, 2015), *İçten Karma Sergisi* (İzmir Sanat, 2015), *Atılamayanlar Karma Sergisi* (DEU GSF, 2016). Sanatçı Tekirdağ'da yaşayıp çalışmaktadır.

Furkan Öztekin's works focus on the relationship between society and individuals who have different sexual identities. In general, the works reveal the subjectivity of a queer world that the individual is trying to produce. The artist interprets the ideas he defends and the field that he is with an anti-homophobic attitude.

Furkan Öztekin completed his undergraduate studies at İzmir Dokuz Eylül University Fine Arts Faculty Painting Department. Some of the exhibitions that he has participated in are *Akbank Contemporary Artist Award Exhibition* (Akbank Sanat, 2015), *İçten Group Exhibition* (Izmir Sanat, 2015), *Atılamayanlar Group Exhibition* (DEU GSF, 2016). The artist lives and works in Tekirdağ.

Habitat, 2016
Kağıt kolaj/Paper collage,
Değişken boyut/Variable dimension (13 parça/pieces)

Kıvılcım Harika Seydim | 1987, Çorum

Kıvılcım Harika Seydim son dönem çalışmalarında gündelik hayattan, bedenden, doğadan aldığı görüntüleri post prodüksiyona uğratarak yeni bir forma dönüştürmektedir. Sanatçı, çektiği görüntüleri olağan halinden soyutlayarak başka bir biçime sokmakta, görünen ile görünmeyen arasındaki geçişlerle yeni algı biçimleri oluşturmaya çalışmaktadır.

Seydim'in videoları zaman ve hareket kavramı üzerine odaklanmaktadır. İşler, somut-soyut ironisi içinde izleyeni, videonun hareketli, fotoğrafın ise hareketsiz yapısıyla karşı karşıya getirmektedir.

Kıvılcım Harika Seydim 2009 yılında Marmara Üniversitesi Resim Öğretmenliği Bölümü'nden mezun olmuştur. Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Resim Bölümü'nde yüksek lisans eğitimine devam etmektedir. İstanbul'da yaşayıp çalışmaktadır.

In her recent works, Kıvılcım Harika Seydim has been transforming images of the quotidian, the body, and nature in post-production, producing a new form. The artist abstracts the images she shoots, putting them in another form in an attempt to produce new ways of perceiving in the transition between what is seen and what is not seen.

Seydim's videos focus on the notions of time and movement. The works are placed within the irony of the abstract and the tangible, confronting the viewer with video's moving image and the photograph's immobility.

Kıvılcım Harika Seydim graduated from the Arts and Crafts Teaching Department at Marmara University in 2009. She continues her graduate studies at Marmara University Fine Arts Institute's Painting Department. She lives and works in Istanbul.

İsimsiz (8)/Untitled (8), 2015
Video, Değişken süre/Variable duration
Video yerleştirme/Video installation
Ed. 1

Hazal Ünsal | 1992, Ankara

Sanatçı kültür ve toplum arasındaki değişim üzerine çalışmalarını sürdürmektedir. Ünsal'a göre zanaat ile sanat arasındaki farkların tartışılmasının gereksizliği kadar, güzel kavramının kendisi de zamana göre yeni tanımlar kazanan değişken bir olgudur. Her türlü üretim kendi doğasına göre şekillenen bir yeni değerler sisteminin parçası olur. Mekanikleşen dönemin izdüşümü olarak yansıyan nesnelere popüler kültürde yerlerini bulurlar. Nesnelere hizmet ettikleri alanlar artık değişmiştir. Bu bir dönem eleştirisi değil yaşam biçimidir.

Hazal Ünsal lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi Heykel Bölümü'nde tamamlamıştır ve aynı bölümde yüksek lisansına devam etmektedir. *Çarpı İş*i isimli bir kişisel sergi ile birlikte pek çok karma sergide eserleri sergilenmiştir. Ankara'da yaşayıp çalışmaktadır.

The artist works on the transformative relationship between culture and society. According to Ünsal, discussing the differences between art and craft is an unnecessary one; the notion of beautiful is redefined and shifting over time. All production becomes part of a system of new values that is shaped by the work. Objects that are reflections of the increasingly mechanic era, finding their place in popular culture. Objects now serve different fields. This is not a criticism of an era, but rather a way of living.

Hazal Ünsal received her undergraduate degree from the sculpture department at Hacettepe University and is currently pursuing her graduate degree there. She had a solo exhibition, "Çarpı İş" and has participated in many group exhibitions. She lives and works in Ankara.

El Emeği G6z Nuru/Handicraft, 2016
Led panel üzerine dijital programlama
Digital programming on led signboard,
40x110 cm, Ed. 1

Merve Üstüenalp | 1987, İstanbul

Merve Üstüenalp, toplumsal hayat dayatmalarının trajikomikliğini, ahlakçılığın ikiyüzlülüğünü ve deşifre oluşun utançla karışık bakışlarını kendi kişisel geçmişinden taşıdığı izlerle harmanlayarak resmettiği figürlere yansıtır. Erkek egemenliğine karşı kadının gücünü ön plana çıkarmak ve kadın duruşunu sağlamlaştırmak gayesiyle ifadesizliğin ifadesini kullanır. Üstüenalp, gözlerini izleyiciye diken figürleri aracılığıyla sosyal hayatın yerleşik algılarına ve erkek egemen bakışa yönelik güçlü bir nüktedan duruş sergiler. Sanatçının başvurduğu malzemeler olan kumaş, ip, yağlı boya ve tuval; tanıklıkları ve deneyimleri cisimleştirme görevi üstlenirler. Özellikle kadınlarla ve kadınlıkla bağdaştırılan kumaş ve ip gibi öğeler sanatçının bu materyalleri yoğun bir biçimde yorumlamasını sağlarken, eleştireliliğini de kendi içinde barındırır. *Aynı Bedende Can Gibiyiz* serisi ise toplumun dayatmaları sonucu benliğini yitiren kadınların hikayelerini konu alır. "Bedenter toplum tarafından nasıl şekillenir?" sorusuna yanıt arayan sanatçı, seriyi, 28 yaşında dul kaldıktan sonra, hayatının kalan 50 yılını erkek gibi yaşayarak geçiren Sona Polat'tan esinlenerek üretir. Serinin diğer parçalarında ise Arnavutluk'un 15. yüzyıldaki feodal liderlerinden Leke Dukagjin'in getirdiği kurallara göre yaşayan Yeminli Bakireler yer alır. *Aynı Bedende Can Gibiyiz* serisi kadının toplumdaki yeri üzerine düşünmeye sevk ederken, toplumca belirlenmiş normlar sonucu yitirilen benliklere ve devlet-toplum kurallarıyla hürriyetine kavuşabilen kadınlara işaret eder.

2008 - 2012 Mimar Güzel Sanatlar Üniversitesi, Resim Bölümü'nden mezun olan sanatçı, ilk kişisel sergisi *Biz Vardık, Biz Yoktuk*'u 2013 yılında ArtSümer'de gerçekleştirdi. Aynı yıl içinde Contemporary İstanbul ve çeşitli fuarlarda yer aldı. Üretimine yaşadığı şehir İstanbul'da devam eden Üstüenalp, şu an Artnivo bünyesinde çeşitli karma sergi ve fuarlarda devam etmektedir.

Merve Üstüenalp projects the tragicomical impositions of social life, the hypocrisy of moralism, the shame of being exposed with her personal history on to the figures in her paintings. She uses the expression of being expressionless to foreground the power of women against patriarchy and the strengthen the woman's positioning in society. Üstüenalp positions herself with a strong sense of humor against the already-existing perceptions of social life and the patriarchal perspective through the figures in her paintings that stare back at the viewers. The materials that the artist uses include fabric, thread, oil paintings on canvas, which become objects of testaments and experiences. The elements of fabric and thread, which are often associated with women and womanhood, enable the artist to interpret and delve deeply into the materials, containing within themselves a certain criticality. The series *We Are Like a Soul In One Body* uses the stories of women who lose their identities because of social impositions. The artist is looking to answer the question, "How are bodies shaped by society?" She is inspired by Sona Polat, who spend her life as a man for 50 years after having been widowed at the age of 28. Other pieces in the series include the *Sworn Virgins* who lived under the rules of Leke Dukagjin, a feudal leader in 15th century Albania. The series *We Are Like a Soul In One Body* urge viewers to think about the status of women in society, pointing to women who have been liberated by state-social rules and to identities that have been lost because of norms set by society.

The artist was trained at the Painting Department of Mimar Sinan Fine Arts University, 2008-2012. Her first solo exhibition, *Once We Were, Once We Weren't* took place at ArtSümer in 2013. The same year, she participated in Contemporary İstanbul and various other art fairs. Üstüenalp continues to live and work in İstanbul. At the moment, she is participating in group exhibitions and fairs through Artnivo.

Aynı Bedende Can Gibiyiz/We Are Like a Soul In One Body, 2015

Kumaş üzerine karışık teknik/Mixed media on fabric
Değişken boyut/Variable dimension (7 parça/pieces)

Çeviri//Translation: Merve Ünsal • Grafik Tasarım//Graphic Design: B. Bingöl • Basımevi//Printing House: A4 Ofset • Baskı koordinasyon & Redaksiyon//Printing Coordination & Redaction: Zeynep Temiz, Burçak Bingöl, Bengisu Çağlayan, Müjde Potas

Bu katalog 15 Temmuz—15 Ağustos 2016 tarihleri arasında **Zilberman Gallery** tarafından düzenlenen “**Genç Yeni Farklı 7**” adlı sergi için 800 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This catalogue is printed 800 copies for exhibition titled “Young Fresh Different 7” organized by Zilberman Gallery on July 15th—August 15th, 2016. All copyrights belong to Zilberman Gallery. This catalogue cannot be copied, re-printed or distributed without the permission of Zilberman Gallery.